

Sud Bosne i Hercegovine
Суд Босне и Херцеговине

Broj: S1 3 U 017350 14 U
Sarajevo, 07.01.2016. godine

Sud Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću za upravne sporove sastavljenom od sudija Jadranke Brenjo, kao predsjednika vijeća, Maide Bikić i Davora Žilića, kao članova vijeća, uz sudjelovanje Žanke Bajić, kao zapisničara, u upravnom sporu tužitelja Udruženje građana „Borba protiv korupcije u BiH“ – Transparency International Bosne i Hercegovine, Gajeva 2, Banja Luka, zastupan po Djikić Emiru, Predsjedavajućem Odbora direktora, protiv rješenja broj: A-I-188/14 od 15.08.2014. godine, tuženog Tužilaštva Bosne i Hercegovine, ul. Kraljice Jelene br. 88, u upravnoj stvari slobodnog pristupa informacijama, na sjednici održanoj dana 07.01.2016. godine, donio je slijedeću:

P R E S U D U

Tužba se odbija.

O b r a z l o Ź e n j e

Odlukom tuženog, broj: A-I-188/14 od 15.08.2014. godine, odbijena je žalba tužitelja izjavljena na rješenje broj: A-I-188/14 od 10.07.2014. godine, kojim je tužitelju odbijen zahtjev za pristup informacijama, kojim je pozivom na odredbe člana 4. i 11. Zakona o slobodi pristupa informacijama BiH, tražena informacija da li je tuženi postupao u konkretnom predmetu, te ukoliko jeste, da obavijesti tužitelja u kojoj fazi se nalazi konkretni predmet. U zahtjevu za dostavu navedenih informacija, tužitelj je naveo da je u posjedu informacija iz sredstava javnog informisanja, da je Agencija za istrage i zaštitu BiH u toku 2007. godine, podnijela izvještaj Tužilaštvu BiH protiv određenih lica navedenih u zahtjevu za dostavu informacija, za ratne zločine izvršene na području općine Lukavac tokom 1992. godine.

Blagovremeno podnesenom tužbom za pokretanje upravnog spora, tužitelj osporava navedeno rješenje iz razloga propisanih članom 11. stav 1. tačka 3. Zakona o upravnim sporovima Bosne i Hercegovine. Navodi da se pozivom na

- Zakon o slobodi pristupa informacijama BiH, obratio Tužilaštvu BiH, te tražio dostavu informacija, koje su pod kontrolom ovog organa i to da li je Tužilaštvo BiH postupalo po izvještaju koji je Agencija za istrage i zaštitu BiH u toku 2007.godine podnijela Tužilaštvu protiv

za ratne zločine izvršene na području Općine Lukavac tokom 1992.godine, te ukoliko je odgovor potvrđan, od Tužilaštva je tražena informacija u kojoj fazi se nalazi konkretni predmet. Rješenjem Tužilaštva Bosne i Hercegovine broj: A-1-188/14 od 10.07.2014. godine, odbijen je tužilačev zahtjev na osnovu člana 6. stav 1. tačka c) Zakona o slobodi pristupa informacijama BiH. Protiv navedenog rješenja tužilac je blagovremeno izjavio žalbu Glavnom tužiocu Tužilaštva BiH, koji je rješenjem broj: A-1-188/14 od 15.08.2014. godine, odbio tužilačevu žalbu kao neosnovanu, uz obrazloženje da je „postupajući po odredbama člana 9. Zakona o slobodi pristupa informacijama BiH, Tužilaštvo BiH obavilo ispitivanje javnog interesa i uzelo u obzir sve činjenice i okolnosti, te na osnovu svega ocijenilo da tražena informacija spada u kategoriju izuzetaka i da objavljivanje traženih informacija nije u javnom interesu, te da bi se njenim objavljivanjem postigla veća šteta, nego društvena korist. Tužilac smatra da tuženi u konkretnom slučaju restriktivno tumači Zakon o slobodi pristupa informacijama, jer je iz sredstava javnog informisanja upoznat sa činjenicom da je Agencija za istrage i zaštitu BiH prosljedila 2007. godine, izvještaj Tužilaštvu BiH protiv određenih lica i smatra da ima opravdan interes da se informiše da li je Tužilaštvo postupalo po navedenom izvještaju Agencije. Tužilac napominje da nije tražio od javnog organa informacije vezane za eventualno sprovedene istražne radnje, tj. koje su radnje sprovedene, da li su lica koja se navode u izvještaju SIPE ispitivana, da li je Tužilaštvo donosilo odluke u konkretnom slučaju i sl. nego je tražio podatak na koji je moguće dati afirmativan ili neafirmativan odgovor. U slučaju afirmativnog odgovora, tužilac je tražio podatak u kojoj fazi se nalazi konkretni predmet. Tužilac takodje podsjeća da se informacije sličnog sadržaja redovno objavljuju na zvaničnoj web stranici Tužilaštva BiH, ne vidi nikakvu smetnju da se i njemu dostave tražene informacije. Tužilac smatra da tuženi nije pravilno primijenio član 9. Zakona, jer nije dovoljno, kako javni organ smatra, da je samo moguće odbiti pristup informacijama na osnovu vlastitog mišljenja da „objavljivanje traženih informacija nije u javnom interesu, te da bi se njenim objavljivanjem postigla veća šteta nego društvena korist“, pa da se, samo po tom osnovu uskrati slobodan pristup informacijama. U donošenju odluke da li je objavljivanje informacija opravdano javnim interesom, nadležni javni organ je u smislu člana 9. stav 2. Zakona o slobodi pristupa informacijama BiH, obavezan da razmotri okolnosti kao što su: svako nepoštovanje zakonske obaveze, postojanje bilo kakvog prestupa, zloupotrebu vlasti ili nemar u obavljanju službene dužnosti, neovlašteno korištenje javnih fondova i dr. U konkretnom slučaju, tuženi nije dokazao niti jedan valjan razlog zašto je šteta da javnost bude upoznata sa informacijom, da li je Tužilaštvo postupalo po izvještaju Agencije, te ukoliko je odgovor potvrđan, u kojoj fazi se nalazi navedeni predmet, što znači da nije sprovelo test javnog interesa. Institut „ispitivanja javnog interesa,“ predstavlja svojevrsan garant podnosiocima zahtjeva za pristup informacijama, da javni organ neće po automatizmu utvrdjivati izuzetke, nego će od slučaja do slučaja primjenjivati dvostruki kontrolni mehanizam. Zbog svega navedenog, tužilac predlaže da Sud, nakon provedenog postupka, u smislu člana 37. stav 2. Zakona o upravnim sporovima BiH, usvoji tužbu, poništi rješenje Tužilaštva BiH broj: A-1-188/14 od 15.08.2014. godine i predmet vrati tuženom na ponovo razmatranje i odlučivanje.

U odgovoru na tužbu, tuženi ostaje u cijelosti kod osporenog rješenja i predlaže da se tužba odbije.

Sud je ispitao pravilnost i zakonitost osporenog rješenja u granicama odredbe člana 35. Zakona o upravnim sporovima BiH („Službeni glasnik BiH“ broj: 19/02 do 74/10), pa je odlučio kao u dispozitivu presude, iz slijedećih razloga:

Iz podataka u spisu proizlazi da je tužitelj, pozivajući se na relevantne odredbe Zakona o slobodi pristupa informacijama u BiH („Službeni glasnik BiH“, broj: 28/00 do 62/11), podnio zahtjev tuženom, kojim je tražio da mu tuženi dostavi informaciju da li je postupao u konkretnom predmetu, te ukoliko jeste, da obavijesti tužitelja u kojoj fazi se nalazi konkretni predmet. U zahtjevu za dostavu navedenih informacija, tužitelj je naveo da je u posjedu informacija iz sredstava javnog informisanja, da je Agencija za istrage i zaštitu BiH u toku 2007. godine, podnijela izvještaj Tužilaštvu BiH protiv određenih lica navedenih u zahtjevu za dostavu informacija, za ratne zločine izvršene na području općine Lukavac tokom 1992. godine.

Iz razloga osporenog rješenja proizilazi da je prvostepenim rješenjem Tužilaštva BiH od 10.07.2014. godine, odbijen zahtjev za pristup informacijama od 03.07.2014. godine, pozivom na odredbe člana 6. Zakona o slobodi pristupa informacijama, kojim su predviđeni izuzeci u slučajevima kada se otkrivanjem informacije osnovano može očekivati izazivanje značajne štete po legitimne ciljeve, odnosno sprečavanje kriminala i svako otkrivanje kriminala. Razlozi odbijanja temelje se na odredbama člana 11. Zakona o tužilaštvu BiH, kojim je propisano da Tužilaštvo može obavještavati javnost i zainteresovana lica, u skladu sa interesima postupka, a kako se u konkretnom slučaju traži pristup podacima, čijim bi se otkrivanjem osnovano moglo očekivati izazivanje značajne štete po zaštitu procesa donošenja odluka, utvrđen je izuzetak od objavljivanja tražene informacije. Radi se u konkretnom slučaju o povjerljivim podacima, koji su kao takvi definisani posebnim propisom, odnosno Zakonom o Tužilaštvu BiH.

Dodatno, odredbama Zakona o zaštiti ličnih podataka, kontrolor podataka nije dužan pružiti informacije o obradi ličnih podataka, niti omogućiti pristup ličnim podacima, ako bi se time mogla nanijeti značajna šteta legitimnim interesima preventive, istraga, otkrivanja krivičnih djela i gonjenja izvršilaca, te povrede etičkih pravila profesije. Konačno i Zakonom o krivičnom postupku Bosne i Hercegovine, propisano je da pravo uvida u sve spise i dokaze, nakon podizanja optužnice imaju osumnjičeni, odnosno optuženi i branitelj, dok je opća javnost obezbijedjena odredbama istog zakona o javnosti glavnog pretresa.

Tuženi je ispravno sproveo test javnog interesa u skladu sa članom 9. Zakona o slobodi pristupa informacijama i ispravno primijenio navedeni član Zakona, uzete su u obzir sve činjenice i okolnosti, na osnovu čega je ocijenjeno da tražena informacija spada u kategoriju izuzetaka od slobodnog pristupa informacijama i da objavljivanje traženih informacija nije u javnom interesu, te da bi se njenim objavljivanjem postigla veća šteta, nego društvena korist. Imajući u vidu prvenstveno odredbe Zakona o krivičnom postupku BiH, kojima je propisano da tek nakon podizanja optužnice, osumnjičeni, odnosno optuženi i branitelj imaju pravo uvida u sve spise i dokaze, te da je opća javnost obezbijedjena na glavnom pretresu, to čini jačim interes za zaštitu podataka od interesa podnosioca zahtjeva za pristup informacijama.

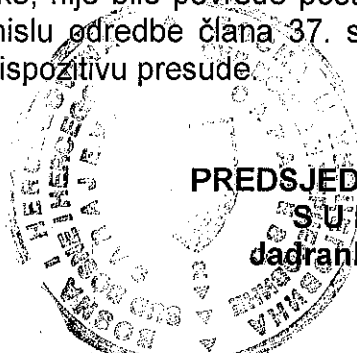
Zakon o slobodnom pristupu informacijama u BiH ima za cilj da informacije pod kontrolom javnih organa predstavljaju javno dobro od vrijednosti i da javni pristup ovim informacijama promovira veću transparentnost i odgovornost tih javnih organa, te da su ove informacije neophodne za demokratski proces (član 1. tačka 1. citiranog zakona). Svaka osoba ima pravo pristupa ovim informacijama u najvećoj mogućoj mjeri, u skladu s javnim interesom, a javna tijela imaju odgovarajuću obavezu objavljivanja informacija (tačka 2. istog člana). Dakle, pravo je svake osobe da zahtijeva pristup informacijama koje imaju javna tijela, kada to nije u suprotnosti sa javnim interesom. U konkretnom slučaju, pravilno je tuženi utvrdio da bi se otkrivanjem tražene informacije, osnovano moglo očekivati izazivanje značajne štete po zaštitu procesa donošenja odluka, iz kojih razloga je utvrđen izuzetak od objavljivanja tražene informacije. Radi se u konkretnom slučaju o povjerljivim podacima, koji su kao takvi definisani posebnim propisom, odnosno Zakonom o Tužilaštvu BiH. Tačno je da je u članu 9. stav 1. ovog Zakona, propisano da će nadležno javno tijelo objaviti traženu informaciju, bez obzira na utvrđene izuzetke (pa tako i kada je u pitanju lična informacija), ako je to opravdano javnim interesom i uzet će u obzir svaku korist i svaku štetu koje mogu proisteći iz toga.

Pravilno je odlučio tuženi kada je odbio žalbu tužitelja izjavljenu na rješenje, kojim mu je odbijen zahtjev za pristup traženim informacijama. Ovo iz razloga što su tražene informacije povjerljive prirode, kako je to pravilno utvrdio tuženi pozivom na odredbe člana 6. Zakona o slobodi pristupa informacijama, kojim su predviđeni izuzeci u slučajevima kada se otkrivanjem informacije osnovano može očekivati izazivanje značajne štete po legitimne ciljeve, odnosno sprečavanje kriminala i svako otkrivanje kriminala. Razlozi odbijanja temelje se na odredbama člana 11. Zakona o tužilaštvu BiH, kojim je propisano da Tužilaštvo može obavještavati javnost i zainteresovana lica, u skladu sa interesima postupka, a kako se u konkretnom slučaju traži pristup podacima, čijim bi se otkrivanjem osnovano moglo očekivati izazivanje značajne štete po zaštitu procesa donošenja odluka, utvrđen je izuzetak od objavljivanja tražene informacije. Radi se u konkretnom slučaju o povjerljivim podacima, koji su kao takvi definisani posebnim propisom, odnosno Zakonom o Tužilaštvu BiH. Sud primjećuje i da je dio traženih informacija već javno dostupan i na osnovu tako objavljenih informacija, tužitelj je postavio zahtjev tuženom za dostavljanje daljih informacija, koje, kako je to pravilno utvrdio tuženi, ne mogu imati karakter javnog dobra od vrijednosti, već predstavljaju izuzetak od slobodnog pristupa informacijama i objavljivanja traženih informacija. Takav stav zauzelo je i Apelaciono vijeće ovoga Suda u predmetu broj: S 1 3 U 003096 13 Uvp od 24.12.2013. godine.

Iz svega izloženog, ovaj Sud je našao da se osporena odluka temelji na pravilno utvrđenom činjeničnom stanju, pravilnoj primjeni zakona, te da u postupku koji je prethodio donošenju konačne odluke, nije bilo povrede postupka, zbog čega tužba tužitelja nije osnovana, pa je u smislu odredbe člana 37. stav 2. Zakona o upravnim sporovima BiH odlučeno kao u dispozitivu presude.

Zapisničar
Žanka Bajić

Mjesto i vrijeme izdavanja

PREDSJEDNIK VIJEĆA
SUDIJA
Dagranka Brenjo

4